

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/15/2022
Identifikačné číslo spisu: 3021200082
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Michal Matulník
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:3021200082.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: Q.. X. Q., bytom S. - G. XXX, právne zastúpenej MÚDRY & MINÁRIKOVÁ advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Palackého 6403, Trenčín, proti žalovanému: Obec Kostolná - Záriečie, Špeciálny stavebný úrad pre miestne a účelové komunikácie, so sídlom Kostolná - Záriečie 148, Chocholná Velčice, o správnej žalobe opomenutého účastníka proti rozhodnutiu žalovaného č. OcÚK-Z/169/2019-002/Ko zo dňa 29. júla 2019, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/15/2021-101 zo dňa 18. novembra 2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 11S/15/2021-101 zo dňa 18. novembra 2021 žalobu z 22. marca 2021, doručенú správne mu súdu 23. marca 2021, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby jej žalovaný doručil ako opomenutej účastníčke vydané rozhodnutie - stavebné povolenie č. OcÚK-Z/169/2019-002/Ko zo dňa 29. júla 2019, ktorým bola podľa § 66 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) povolená stavba „Kostolná - Záriečie u Zelnicovej cesty, inžinierske siete“, SO 01 Komunikácie na pozemkoch KN-C parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX-XXX v k. ú. S. - G., ako podanú zjavne neoprávnenou osobou podľa § 98 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odmietol a zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Správny súd konštatoval, že z dikcie § 139 ods. 3 písm. b) stavebného zákona vyplýva, že v prejednávanej veci jednoznačne ide o líniovú stavbu, v ktorom prípade stavebný úrad doručuje v

zmysle § 61 ods. 4 stavebného zákona účastníkom konania oznámenie o začatí stavebného konania, ako aj stavebné povolenie formou verejnej vyhlášky. Preto dospel k záveru, že žalovaný postupoval správne a v súlade so stavebným zákonom, keď doručoval stavebné povolenie formou verejnej vyhlášky. Už zo samotného označenia stavby v stavebnom povolení, ako i v popise stavby je jednoznačne uvedené, že ide o realizáciu komunikácie na presne vymedzených pozemkoch, t. j. miestnu komunikáciu, ktorá je líniovou stavbou podľa § 139 ods. 3 písm. b) stavebného zákona. Nestotožnil sa teda s námietkami žalobkyne, že stavbu označenú ako „Kostolná - Záríečie u Zelnicovej cesty, inžinierske siete“, SO 01 Komunikácie na pozemkoch KN-C parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX-XXX v k. ú. S. - G. a povolenú stavebným povolením č. OcÚK-Z/169/2019-002/Ko zo dňa 29. júla 2019 nie je možné charakterizovať ako líniovú stavbu, a teda, že stavebné povolenie malo byť doručované do vlastných rúk a nie verejnou vyhláškou.

3. Zdôraznil, že líniová stavba je v stavebnom zákone jednoznačne definovaná, nejedná sa o neurčitý pojem, ktorý by dával možnosť rôzneho výkladu alebo možnosť na správnu úvahu pre správny orgán. Za účelom posudzovania, či ide o líniovú stavbu alebo nie, vlastníctvo pozemku, na ktorom má byť umiestnená komunikácia, nie je relevantné.

4. Taktiež poukázal na skutočnosť, že vo veci bolo žalovaným dňa 20. marca 2019 vydané územné rozhodnutie č. OcÚK-Z/40/2019-001-Ko, ktorým žalovaný ako príslušný stavebný úrad rozhodol podľa § 39a stavebného zákona o umiestnení stavby „Kostolná - Záríečie u Zelnicovej cesty, inžinierske siete“, SO 01 Komunikácie. Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Uvedené rozhodnutie o umiestnení stavby bolo doručované obdobne ako stavebné povolenie formou verejnej vyhlášky a nadobudlo právoplatnosť dňa 14. mája 2019, pričom voči predmetnému rozhodnutiu o umiestnení stavby neboli vznesené žiadne námietky, a to ani zo strany žalobkyne. Žalobkyňa nenamietala ani doručenie predmetného rozhodnutia o umiestnení stavby formou verejnej vyhlášky, pričom samotné rozhodnutie o umiestnení stavby tvorí predpoklad na vydanie stavebného povolenia. Žalobkyňa mala v rámci odvolacích lehôt možnosť podať opravné prostriedky proti územnému rozhodnutiu, ako aj proti stavebnému povoleniu, avšak túto možnosť nevyužila, a preto územné rozhodnutie, ako aj stavebné povolenie nadobudli právoplatnosť. Ďalej poukázal na to, že žalobkyňa v podanej žalobe nenamietala postup správneho orgánu pri oznámení rozhodnutia formou verejnej vyhlášky a taktiež konštatoval, že správny orgán postupoval zákonným spôsobom, podľa príslušných ustanovení stavebného zákona. Stavebné povolenie, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie o umiestnení stavby (územné rozhodnutie) majú podklad v platnom územnom pláne Obce Kostolná.

5. Vyslovil, že v prejednávacom prípade sa použije zásada *lex specialis derogat legi generali*, t. j. špeciálny zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie. Preto začatie stavebného konania, ako aj stavebné povolenie o povolení líniovej stavby stavebný úrad oznamuje účastníkom formou verejnej vyhlášky, a nie dorúčením do vlastných rúk, ako nesprávne uvádza žalobkyňa. Stavebný zákon v prípade doručovania stavebného povolenia, predmetom ktorého je povolenie líniovej stavby, ani neumožňuje doručovanie do vlastných rúk, resp. ak stavebný úrad doručuje formou verejnej vyhlášky, tak je vylúčené, aby niektorým účastníkom doručoval do vlastných rúk. V takom prípade doručovanie do vlastných rúk nemá právny účinok doručenia. Doručovanie písomností verejnou vyhláškou predstavuje štandardný spôsob doručovania umožňujúci primeraným spôsobom riešiť napätie medzi povinnosťou orgánu verejnej správy, oznámiť oprávneným subjektom relevantné údaje v konaní a požiadavkou zabezpečiť plynulý priebeh konania elimináciou rizika jeho zablokovania v dôsledku objektívnej alebo subjektívnej nemožnosti doručenia veľkému počtu osôb v primeranom časovom rozpätí alebo v dôsledku absencie aktuálnych údajov o mieste ich pobytu (napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 22/06 zo dňa 01. októbra 2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/125/2009 zo dňa 21. januára 2010).

6. Z uvedených dôvodov sa správny súd nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že sa u nej jedná o postavenie opomenutej účastníčky stavebného konania. Vzhľadom k tomu nepovažoval za potrebné v ďalšom zaoberať sa vecnou stránkou žaloby.

7. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá.

II.

8. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala žalobkyňa včas kasačnú sťažnosť.

9. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), ako aj, že podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP).

10. Namietala, že v správnom konaní vedenom žalovaným je opomenutým účastníkom konania z dôvodu, že spĺňa definíciu účastníka konania, pričom napriek tejto skutočnosti jej nebolo rozhodnutie doručené do vlastných rúk. Za nesprávny pokladala záver krajského súdu, že v konaní o vydanie stavebného povolenia išlo o líniovú stavbu. Krajskému súdu vyčítala, že sa nijakým spôsobom nevysporiadala so skutočnosťou, že predmetná stavba sa realizuje na pozemkoch, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb. Zdôraznila, že krajský súd záver o tom, že táto skutočnosť nie je relevantná, nepodložil nijakým zákonným ustanovením. Za irelevantnú naopak označila skutočnosť, že žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že stavba je v zmysle platného územného plánu obce označená ako miestna komunikácia s tým, že je to prístupová komunikácia do lokality N1B s ďalším rozvojom celej lokality, nakoľko ide o budúcu skutočnosť, a v čase vydania rozhodnutia nemala byť zohľadňovaná. Zhrnula, že z uvedeného vyplýva, že daná stavba nie je diaľnicou a ani cestou a nakoľko miestne komunikácie nie sú vo vlastníctve obcí, daná stavba nemôže byť označená ani ako miestna komunikácia. Preto mala za to, že v čase vydania rozhodnutia neexistovalo žiadne zákonné odôvodnenie, na základe ktorého by bol žalovaný oprávnený doručovať prostredníctvom verejnej vyhlášky.

11. Žalovanému vyčítala, že pochybil, keď označil predmetnú stavbu za miestnu komunikáciu, hoci táto je realizovaná na pozemkoch vo vlastníctve fyzických osôb, pričom neprihliadol na ustanovenia § 3d ods. 3, 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), v zmysle ktorých miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí. Tvrdila, že týmto postupom žalovaný predmetnú stavbu účelovo zaradil do kategórie líniových stavieb, aby si tak vytvoril možnosť doručovania prostredníctvom verejnej vyhlášky.

12. Rovnako tak namietala porušenie základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Mala za to, že súd sa nevysporiadala s argumentmi žalobkyne, preukazujúcimi, že táto bola opomenutou účastníčkou konania, keďže stavba nespĺňala zákonnú definíciu líniovej stavby, z ktorého dôvodu žalovaný nebol oprávnený doručovať rozhodnutie prostredníctvom verejnej vyhlášky. Za podstatnú okolnosť pokladala aj to, že stavba nie je realizovaná vo verejnom záujme. Domnievala sa, že daná stavba v žiadnom prípade nenapĺňa zákonné predpoklady miestnej komunikácie, nakoľko slúži len pre obyvateľov a návštevníkov rodinných domov v novo-navrhutej obytnej zóne, teda je to súkromná stavba, ktorá bude využívaná iba na súkromné účely, t. j. nie je tu splnená podmienka verejného záujmu.

13. Ďalej dala do pozornosti, že podľa záväznej časti územného plánu obce Kostolná - Záriečie môže byť na mieste predmetnej stavby umiestnená iba miestna komunikácia, kde je stavebníkom iba obec alebo obcou založená alebo zriadená právnická osoba. Preto namietala, že vo veci predmetnej stavby nemôže stavebný úrad povoliť výstavbu miestnej komunikácie inej osobe než je obec alebo obcou založená alebo zriadená právnická osoba a neprichádza tak do úvahy možnosť stavebného povolenia pre fyzické osoby na výstavbu inej pozemnej komunikácie než je miestna komunikácia.

14. Napokon poukázala na rozhodnutie Okresného úradu Trenčín č. UO-TN-OSZP3-2019/020595-004 TMM zo dňa 20. augusta 2019, týkajúce sa tej istej stavby, ktorým sa povoľuje uskutočniť vodnú

stavbu „Kostolná - Záriečie u Zelnicovej cesty inžinierske siete“ pre stavebné objekty SO 03 rozšírenie vodovodnej siete, SO 04 rozšírenie splaškovej kanalizácie. Zdôraznila, že toto rozhodnutie sa týkalo tej istej stavby a tých istých účastníkov konania, avšak bolo žalobkyni doručené do vlastných rúk.

15. Navrhla, aby kasačný súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobkyne písomne nevyjadril.

III.

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná.

18. Predmetom kasačného konania v danej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým tento v zmysle § 98 ods. 1 písm. e) SSP odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou žalobu žalobkyne, ktorou sa táto domáhala, aby jej žalovaný doručil ako opomenutej účastníčke vydané rozhodnutie - stavebné povolenie č. OcÚK-Z/169/2019-002/Ko zo dňa 29. júla 2019, ktorým bola podľa § 66 stavebného zákona povolená stavba „Kostolná - Záriečie u Zelnicovej cesty, inžinierske siete“, SO 01 Komunikácie na pozemkoch KN-C parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX-XXX v k. ú. S. - G..

19. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že dňa 24. mája 2019 stavebníci Y. J. a manželka B. J., obaja bytom XX. R. XXXX/XX, XXX XX I., J. I., bytom V. XXX/XX, XXX XX I. a manželka Y. I., bytom W. XXX/X, XXX XX I., H.. G. R., bytom V. XXX/XX, XXX XX I., P. J. a manželka Y. J., obaja bytom B. XXXX/XX, XXX XX I., H.. X. U., J. XXX/X, XXX XX I. a Q. Z., X. XXX/XX, XXX XX I., v zastúpení splnomocneným zástupcom H.. Q. V. ATRIUM s. r. o., Nábřežná 3, 911 01 Trenčín podali žiadosť o vydanie stavebného povolenia na stavbu: „Kostolná-Záriečie u Zelnicovej cesty, inžinierske siete“, SO 01 Komunikácie, umiestnenú na pozemkoch KN-C parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX-XXX, k. ú. S.-G.. Pre predmetnú stavbu bolo obcou Kostolná-Záriečie vydané rozhodnutie o umiestnení stavby č. OcÚK-Z/40/2019-001/Ko zo dňa 20. marca 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. mája 2019, pričom doručovanie rozhodnutia bolo realizované prostredníctvom verejnej vyhlášky. Následne stavebný úrad oznámil listom č. OcÚK-Z/177/2019-001/Ko zo dňa 24. mája 2019 začatie stavebného konania, ktorý úkon bol taktiež uskutočnený prostredníctvom verejnej vyhlášky. V zmysle § 61 ods. 2 stavebného zákona stavebný úrad upustil od ústneho pojednávania. V zákonom ustanovenej lehote neboli vznesené námietky ani pripomienky účastníkmi konania. Dňa 29. júla 2019 rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OcÚK-Z/169/2019-002/Ko o vydaní stavebného povolenia na predmetnú stavbu.

20. Spornou otázkou v prejednávanej veci je to, či správny súd správne posúdil charakter stavby, ktorej sa rozhodnutie o vydaní stavebného povolenia týka, a s tým súvisiaci spôsob doručovania predmetného rozhodnutia, a vzhľadom na uvedené, či bol daný dôvod na uloženie povinnosti žalovanému doručiť rozhodnutie v tejto veci žalobkyni podľa ustanovenia § 179 ods. 1 SSP.

IV.

21. Podľa § 179 ods. 1 SSP, ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.

22. Podľa § 179 ods. 3 SSP doručením uznesenia správneho súdu podľa odseku 1 orgánu verejnej správy sa zo zákona odkladajú účinky napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, a to až do

právoplatnosti rozhodnutia o riadnom opravnom prostriedku, ak osobitný predpis upravujúci konanie pred orgánom verejnej správy jeho podanie proti napadnutému rozhodnutiu alebo opatreniu pripúšťa. V takom prípade je opomenutý účastník oprávnený na podanie riadneho opravného prostriedku v lehote a za podmienok ustanovených osobitným predpisom a orgán verejnej správy je povinný o tomto riadnom opravnom prostriedku konať a rozhodnúť.

23. Podľa § 179 ods. 4 SSP po právoplatnosti uznesenia podľa odseku 1 správny súd konanie zastaví. Správny súd zastaví konanie vždy aj vtedy, ak od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia do podania žaloby opomenutým účastníkom uplynuli viac ako tri roky.

24. Kasačný súd poznamenáva, že správna žaloba opomenutého účastníka predstavuje osobitný typ správnej žaloby, ktorej procesná úprava je v podstate plne vymedzená v § 179 SSP. Konanie o správnej žalobe opomenutého účastníka je čiastočne odlišné od bežného konania o všeobecnej správnej žalobe. Správny súd totiž pri správnej žalobe opomenutého účastníka preskúmava, či žalobcovi patrí postavenie opomenutého účastníka a či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy neuplynuli viac ako tri roky. Opodstatnenosť vydávania sa žalobcu za opomenutého účastníka zisťuje správny súd preskúmaním príslušného administratívneho spisu, prípadne z vyjadrenia žalovaného. Pre úspešnosť žaloby musia byť obe vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotené správnym súdom za preukázané. Inak povedané, obe tieto skutočnosti predstavujú kumulatívne podmienky, len za splnenia ktorých môže správny súd správnej žalobe opomenutého účastníka vyhovieť.

25. Za účelom vyhodnotenia spornej otázky v prejednávanej veci je potrebné v prvom rade sa zamerať na posúdenie charakteru stavby, ktorej sa rozhodnutie o vydaní stavebného povolenia týka.

26. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na ustanovenie § 139 ods. 3 písm. b) stavebného zákona, v ktorom je vymedzený pojem „líniové stavby“. Týmto sú na účely tohto zákona najmä diaľnice, cesty a miestne komunikácie. Je preto potrebné zdôrazniť, že z vydaného stavebného povolenia - rozhodnutia obce Kostolná - Záriečie č. OcÚK-Z/169/2019-002/Ko zo dňa 29. júla 2019 je zrejmé, že v danom prípade sa jedná o miestnu komunikáciu, slúžiacu miestnej doprave, teda vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia nemá kasačný súd pochybnosť o tom, že stavebné povolenie bolo vydané na líniovú stavbu.

27. V nadväznosti na uvedené kasačný súd dáva do pozornosti ustanovenie § 61 ods. 4 stavebného zákona, podľa ktorého pri líniových stavbách alebo v odôvodnených prípadoch, aj pri zvlášť rozsiahlych stavbách, stavbách s veľkým počtom účastníkov konania, stavebný úrad upovedomí účastníkov o začatí stavebného konania verejnou vyhláškou najmenej 15 dní pred konaním miestneho zisťovania, prípadne ústneho pojednávania, a ak sa nekoná ústne pojednávanie, pred uplynutím lehoty najmenej 7 pracovných dní pred konaním miestneho zisťovania.

28. Vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že stavebný úrad postupoval správne, keď charakter stavby posúdil tak, že ide o stavbu líniovú, na základe ktorej skutočnosti správne realizoval doručovanie prostredníctvom verejnej vyhlášky. Zaoberajúc sa obdobnou právnou otázkou Najvyšší správny súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 2 As 70/2008-94 zo dňa 04. februára 2009 vyslovil: „Pokud má být stavební povolení v případě líniových staveb oznámeno veřejnou vyhláškou a doručeno posledním dnem vyvěšení (§ 61 odst. 4, § 69 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976), pak to znamená, že se stejným způsobem oznamuje a doručuje i rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí.“

29. K uvedenému záveru kasačný súd dodáva, že tento spôsob doručovania v stavebnom konaní s istotou vyžadoval od účastníka konania vyššiu mieru obozretnosti a procesnej aktivity, nezbavoval ho však reálnej možnosti zúčastniť sa daného konania a požívať všetky práva zaručené v tomto konaní, vrátane práva uplatniť voči povoľovanej stavbe námietky v príslušnej lehote, podať proti rozhodnutiu o povolení stavby odvolanie a prípadne sa následne brániť proti odvolaciemu rozhodnutiu správnou žalobou. Pokiaľ tieto ustanovenia predstavovali určité obmedzenie procesných práv účastníka stavebného konania, potom nimi bol sledovaný legitímny cieľ, nakoľko líniová či iná zvlášť rozsiahla

stavba s veľkým počtom účastníkov konania predstavuje špecifický typ stavby, pri ktorej doručovanie verejnou vyhláškou slúžilo na dosiahnutie efektívneho a hospodárneho vedenia tohto konania tak, aby bolo možné ukončiť ho v primeranej lehote, pričom toto doručovanie bolo na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné a tomuto cieľu zodpovedajúce. Bolo teda nielen v súlade s verejným záujmom, ale najmä korešpondovalo s iným dôležitým aspektom práva na spravodlivý proces, ktorým je právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Rovnako tak nie je možné konštatovať, že by inštitút doručovania verejnou vyhláškou podľa stavebného zákona niečím znevýhodňoval niektorého z účastníkov stavebného konania oproti iným, teda, že by spôsob vyvesenia písomnosti, prípadne doba vyvesenia písomnosti (15 dní) znemožňovali, aby sa účastník konania o takto doručovanej písomnosti dozvedel. O nevyhnutnosti použitia inštitútu doručovania verejnou vyhláškou v odôvodnených prípadoch svedčí i to, že tento inštitút sa vyskytuje v podstate vo všetkých základných procesných predpisoch.

30. Možnosť doručovať verejnou vyhláškou aj známym účastníkom stavebného konania je odôvodnená osobitnou povahou konania o líniových stavbách či iných zvlášť rozsiahlych stavbách s veľkým počtom účastníkov konania. Ako už bolo uvedené, o skutočnosti, že v predmetnej veci ide o líniovú stavbu, nemá, s ohľadom na samotné označenie stavby v stavebnom povolení, najvyšší správny súd pochybnosti. Napokon dodáva, že v danom prípade správny orgán pri doručovaní verejnou vyhláškou postupoval v súlade s ustanoveniami stavebného zákona, pričom doručovanie verejnou vyhláškou sa realizovalo tak, že sa písomnosť vyvesila po dobu 15 dní na úradnej tabuli správneho orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, pričom posledný deň lehoty bol dňom doručenia (§ 26 ods. 2 správneho poriadku). V prejednávannej veci bolo rozhodnutie stavebného úradu č. OcÚK-Z/169/2019-002/Ko zo dňa 29. júla 2019 oznámené verejnou vyhláškou a vyvesené na úradnej tabuli Obecného úradu Kostolná-Záriečie (teda na úradnej tabuli príslušného stavebného úradu) dňa 05. augusta 2019, pričom dňom doručenia je 15. deň vyvesenia, t. j. 19. august 2019. Lehota na podanie odvolania bola v tomto rozhodnutí uvedená v súlade s § 54 ods. 2 správneho poriadku ako 15 dní od doručenia, začala plynúť dňa 20. augusta 2019 a márne uplynula dňa 03. septembra 2019.

31. Vzhľadom na uvedené kasačný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú kasačnú námietku žalobkyne, spočívajúcu v tvrdení o účelovom označení predmetnej stavby za miestnu komunikáciu, hoci táto je realizovaná na pozemkoch vo vlastníctve fyzických osôb, v ktorej námietke tiež poukázala na ustanovenia § 3d ods. 3, 4 cestného zákona, v zmysle ktorých miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí. Uvádza, ako už správne argumentoval krajský súd, že v danom prípade nie je relevantné skúmať otázku vlastníctva pozemkov, na ktorých je povoloňovaná stavba umiestnená. Namietaná skutočnosť totiž nemá vplyv na posudzovanie charakteru tejto stavby, teda ani na spôsob doručovania stavebného povolenia.

32. Rovnako tak kasačný súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobkyne, ktorá poukazovala na rozhodnutie Okresného úradu Trenčín č. UO-TN-OSZP3-2019/020595-004 TMM zo dňa 20. augusta 2019, ktoré sa malo týkať tej istej stavby, ktorým bolo rozhodnuté o povolení uskutočniť vodnú stavbu „Kostolná - Záriečie u Zelnicovej cesty inžinierske siete“ pre stavebné objekty SO 03 rozšírenie vodovodnej siete, SO 04 rozšírenie splaškovej kanalizácie, avšak bolo žalobkyňi doručené do vlastných rúk. V prejednávannej veci totiž bolo úlohou správneho súdu vyhodnotiť skutkové okolnosti tohto prípadu, ktoré sú mu známe z pripojeného administratívneho spisu, a na tieto následne aplikovať relevantné ustanovenia právnych predpisov. Pri rozhodovaní o konkrétnej veci preto nie je možné, aby sa súd vyjadroval k inému správne konaniu a rozhodnutiu.

33. Napokon nemohol priznať relevanciu ani námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcej sa požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu (napríklad Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 03. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03-14, prípadne sp. zn. IV. ÚS 112/05, alebo sp. zn. I. ÚS 117/05), súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

Odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu nechýba presvedčivosť požadovaná zákonom (§ 139 ods. 2 SSP) a jeho úvahy a právne posúdenie nevybočili z medzí a hraníc stanovených zákonom.

34. Kasačný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti preto (obdobne ako správny súd) dospel k záveru, že žalobkyni nie je možné priznať postavenie opomenutého účastníka, a teda ani účastníctvo v konaní pred správnym súdom v zmysle § 178 ods. 1 SSP.

35. S ohľadom na uvedené, najvyšší správny súd námietky žalobkyne vznesené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

36. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že žalobkyni nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva (168 SSP).

37. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.